

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **Z. R.**
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Dohnalem, Ph.D.
sídlem V Jámě 699/1, Praha 1

proti
žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond**
sídlem Ve Smečkách 33, Praha

o žalobě proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 25.7.2019,
č.j. SZIF/2019/0503644

takto:

- I. Žaloba proti výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2019 č. j. SZIF/2019/0503644, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobci: „*se ukládá povinnost vrátit do 60 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí finanční prostředky ve výši 4 345 950,00 Kč, kterému byly poskytnuty jako dotace v rámci Programu rozvoje venkova ČR, opatření III.1.3. Podpora cestovního ruchu takto: 4 345 950 Kč na účet 270000-3926001/0710 variabilní symbol 1001014278*“ se odmítá.

- II. Výrok rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2019 č. j. SZIF/2019/0503644, kterým bylo rozhodnuto tak, že: „*Odkladný účinek odvolání se vylučuje*“ se ruší.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 16. 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jakuba Dohnala, Ph.D., LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

Žaloba

1. Rozhodnutím Státního zemědělského fondu ze dne 25.7.2019, č.j. SZIF/2019/0503644, sp.zn. 12/017/3130b/453/001707_VC01 (dále jen „napadené rozhodnutí“) byla žalobci uložena povinnost vrátit do 60 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí finanční prostředky ve výši 4.345.950,- Kč, které byly poskytnuty jako dotace v rámci Programu rozvoje venkova ČR, současně bylo rozhodnuto tak, že : „*Odkladný účinek odvolání proti tomuto rozhodnutí se vylučuje*“.
2. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2019 č. j. SZIF/2019/0503644 (petit žaloby). V žalobě pak uvedl, že se domáhá zrušení části výroku, kterou bylo rozhodnuto o vyloučení odkladného účinku odvolání (dále „napadený výrok“). Žalobce uvedl, že napadený výrok je samostatně přezkoumatelný soudem a namítal, že byl napadeným výrokem zkrácen na svých právech. Vyloučení odkladného účinku je změna proti obecnému pravidlu vlastnosti prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí tak vůči němu bude uplatňováno dříve, než by tak mohlo být u obecného pravidla. Tímto postupem bylo popřeno právo žalobce, aby byla věc posouzena odvolacím orgánem dříve, než nastane vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí. Zároveň proti výroku o vyloučení odkladného účinku není odvolání přípustné. Dle žalobce nebyly splněny podmínky pro vyloučení odkladného účinku dle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu, podle kterého je možné vyloučit odkladný účinek odvolání, jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem. Žalobce nepopírá, že ochrana finančních zájmů Evropské unie může být veřejným zájmem, nicméně tento veřejný zájem nedosahuje požadované intenzity naléhavého veřejného zájmu. K argumentaci žalovaného žalobce uvedl, že z nařízení Komise (EU) č. 809/2014 nijak neplyne, že by v daném konkrétním případě bylo nutno vyloučit odkladný účinek odvolání. Žalobce dále namítal, že napadený výrok je nepřezkoumatelný, jelikož žalovaný své rozhodnutí o vyloučení odkladného úkonu neodůvodnil. Absentuje odůvodnění ve vztahu k existenci takových okolností, které zakládají naléhavý veřejný zájem, jakým způsobem je veřejný zájem ohrožován, také chybí úvaha žalovaného o přiměřenosti takového rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu za nepřípustnou. Součástí napadeného rozhodnutí je vyloučení odkladného účinku rozhodnutí a tato část je od zbylé části výroku neoddělitelná. Napadené rozhodnutí je prvostupňové a žalobce proti němu podal odvolání, o kterém ke dni vyhotovení tohoto vyjádření nebylo rozhodnuto. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu odmítl jako nepřípustnou s odkazem na § 5 a § 68

písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

4. Dle žalovaného je odůvodnění vyloučení odkladného účinku odvolání dostačující. Podle ustanovení čl. 2 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 809/2014, v platném znění, se úroky vypočítají za období od uplynutí platební lhůty pro příjemce uvedené v inkasním příkazu, která nesmí být stanovena na více než 60 dnů, do okamžiku vrácení nebo odečtení částky. Tato lhůta pro vrácení poskytnutých finančních prostředků musí být proto dodržena bez ohledu na případné podané odvolání, neboť uvedený předpis neuvádí žádnou výjimku, na základě které by bylo možné tuto lhůtu prodloužit. Tato ustanovení mají jakožto ustanovení komunitárního práva přednost při aplikaci před vnitrostátními právními předpisy. Tato problematika střetu práva evropských společenství (resp. unijního práva) s právem vnitrostátním byla řešena Evropským soudním dvorem (např. v rozhodnutí Evropského soudního dvora *Costa v. ENEL*, 6/64) a to stanovením zásady aplikační přednosti práva Evropských společenství před národním právem. Evropský soudní dvůr konstatoval, že by mj. bylo zpochybněním podstaty práva Evropských společenství a ohrožení cílů zakládacích smluv, kdyby členský stát mohl pozdější legislativou přijmout normy odporující právu Evropských společenství. Vzhledem k přímému účinku nařízení ES je zcela zřejmé, že správní orgán postupoval v souladu s nařízením.

Obsah správního spisu

5. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že se žalobcem bylo zahájeno řízení o vrácení dotace ve výši 4.345.950 Kč, o čemž byl žalobce vyrozuměn přípisem ze dne 13.7.2017. Žalobce s řízením o vrácení dotace nesouhlasil a ve vyjádření ze dne 30.7.2018 navrhl zastavení řízení.
6. Žalovaný vydal dne 25.7.2019 napadené rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost vrátit do 60 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí finanční prostředky ve výši 4.345.950,- Kč, které byly poskytnuty jako dotace v rámci Programu rozvoje venkova ČR, současně byl vyloučen odkladný účinek odvolání proti tomuto rozhodnutí.
7. Proti výroku o uložení povinnosti vrátit dotaci podal žalobce dne 12.8.2019 odvolání. Proti výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání podal žalobce tuto žalobu.
8. V napadeném rozhodnutí žalovaný ve vztahu k napadenému výroku uvedl, že vyloučil odkladný účinek podaného odvolání v souladu s § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr.ř.“) z důvodu veřejného zájmu spočívajícího v ochraně finančních zájmů EU, které vyžadují stanovení platební lhůty pro vrácení neoprávněně poskytnuté platby v délce 60 dnů od doručení samotného rozhodnutí, zároveň stanoví započetí běhu lhůty pro výpočet penále po uplynutí platební lhůty. Podle prováděcího nařízení Komise č. 809/2014, v platném znění, v případě, že příjemce dotace nevrátí finanční prostředky ve lhůtě 60 dnů od dne doručení tohoto rozhodnutí, je povinen zaplatit penále v souladu s § 11a odst. 4 zákona. Penále se počítá za období ode dne uplynutí platební lhůty uvedené ve výroku rozhodnutí do dne vrácení předepsané částky na účet Fondu včetně nebo ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o započtení dlužné částky.

Řízení před soudem

9. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2020 č. j. 11 A 128/2019-34 bylo rozhodnuto tak, že výrok napadeného rozhodnutí, kterým byl vyloučen odkladný účinek odvolání, byl zrušen a věc byla vrácena žalovanému v tomto rozsahu k dalšímu řízení. Současně bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.
10. Proti uvedenému rozsudku podal žalobce kasační stížnost, na základě které byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2020 č. j. 11 A 128/2019-34 rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2021 č. j. 5 Afs 187/2020-31 zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že z žalobního petitu vyplývá, že zněl na zrušení celého napadeného rozhodnutí, nikoli pouze na výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. Konstatoval, že argumentace obsažená v žalobních bodech sice směřovala zejména do výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání, nicméně z žaloby jsou patrné i obavy žalobce z toho, že bude povinnost vrátit finanční prostředky vymáhána ihned po uplynutí stanovené lhůty, tj. po 60 dnech od doručení rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Bylo tedy povinností městského soudu rozhodnout o žalobě v celém jejím rozsahu s tím, že si je vědom závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který byl vyjádřen v rozsudku č. j. 7 As 26/2009-58, podle něhož se soud nemůže zabývat zákonností samotného výroku prvostupňového orgánu ve věci samé, neboť ta by mohla být zprostředkovane předmětem až jiného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Tento závěr dle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku ze dne 1.10.2021 č. j. 5 Afs 187/2020-32, nic nemění na tom, že se Městský soud v Praze měl vypořádat s celým žalobním návrhem. Uvedl, že se Městský soud v Praze musí vypořádat s argumentem, který vyplýval v základních rysech z podané žaloby, zejména musí posoudit, zda k ochraně stěžovatelových zpráv postačí zrušení výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání a zvážit možnost soudního zásahu i v případě výroku o povinnosti vrátit dotaci ve stanovené lhůtě.
11. Městský soud v Praze se znovu zabýval podanou žalobou, vycházel ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2021 č. j. 5 Afs 187/2020-32, neboť právním názorem, který je vyjádřen ve zrušujícím rozsudku, je soud vázán (§ 110 odst.4 s.ř.s.). Podle § 51 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.

Přezkum výroku o povinnosti vrátit dotaci ve stanovené lhůtě

12. Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 7. 2019 č. j. SZIF/2019/0503644 rozhodl tak, že žalobci se ukládá povinnost vrátit do 60 dnů poskytnuté finanční prostředky a současně bylo rozhodnuto tak, že odkladný účinek odvolání se vylučuje. Z obsahu výroku žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že obsahuje dvě části. Jednak je to výrok, kterým byla žalobci uložena povinnost vrátit do 60 dnů ode dne doručení rozhodnutí finanční prostředky, které byly poskytnuty jako dotace, jednak bylo rozhodnuto tak, že odvolání se vylučuje odkladný účinek. Z petitu žaloby je pak zřejmé, že žalobce se domáhal zrušení celého rozhodnutí, byť současně výslovně uvedl, že napadá jen výrok o vyloučení odkladného účinku.
13. S přihlédnutím ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2021 č. j. 5 Afs 187/2020-32 posoudil soud splnění podmínek pro přezkum celého napadeného

rozhodnutí, resp. pro přezkum obou výroků tohoto rozhodnutí a zabýval se otázkou, zda k ochraně stěžovatelových práv postačí zrušení výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání s tím, že má být zvážena možnost soudního zásahu i v případě výroku o povinnosti vrátit dotaci ve stanovené lhůtě.

14. Z výroku, kterým byla žalobci uložena povinnost vrátit poskytnutou dotaci, je zřejmé, že lhůta pro vrácení dotace byla stanovena tak, že její běh počíná ode dne doručení napadeného rozhodnutí. To, že byla v uvedeném výroku stanovena lhůta, ve které má být uložena povinnost splněna, zcela koresponduje ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, podle něhož v případě, kdy je účastníku řízení ukládána povinnost, musí být konkretizována nejen uložena povinnost, ale musí být rovněž stanoveno, v jaké lhůtě má být uložena povinnost splněna. V daném případě byla uložena povinnost uhradit, vrátit, poskytnutou dotaci ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Uvedenou lhůtu odůvodnil žalovaný správní orgán zejména odkazem na finanční zájmy Evropské unie a odkazem na nařízení Komise (EU) č. 809/2014.
15. Dle názoru soudu výrok, kterým byla uložena žalobci povinnost vrátit poskytnuté finanční prostředky je výrokem samostatným a oddělitelným od výroku, kterým bylo rozhodnuto o tom, že je vyloučen odkladný účinek podaného odvolání. Stanovení lhůty pro plnění je přitom povinnou náležitostí rozhodnutí podle zmíněného ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu a je proto neoddělitelnou součástí výroku o uložení povinnosti vrátit dotaci. To znamená, že celý tento výrok, t.j výrok o uložení povinnosti a o stanovení lhůty pro plnění, je zcela samostatným a nedílným výrokem, který lze přezkoumat pouze jako celek a nelze přezkoumávat jen jeho část, tedy jen lhůtu pro plnění stanovené povinnosti. Ačkoliv lhůta pro plnění nebyla v této věci vázána na právní moc rozhodnutí o uložení povinnosti, nic to nemění na tom, že stanovení lhůty je nedílnou součástí výroku o uložení povinnosti. Jde o nedílnou součást samostatného výroku, pro který navíc platí jiný režim soudního přezkumu, než jaký platí ve vztahu k výroku o odkladném účinku odvolání.
16. Je nutno zdůraznit, že soud může soudní ochranu žalobcům poskytovat jen při splnění zákonem stanovených podmínek. Není pochyb o tom, že proti tomuto výroku, kterým byla žalobci uložena povinnost vrátit poskytnuté finanční prostředky ve stanovené lhůtě je, na rozdíl od výroku o vyloučení odkladného účinku, přípustný řádný opravný prostředek. Tomu ostatně odpovídá i poučení napadeného rozhodnutí.
17. Podle § 68 písm. a) s. ř.s. je nepřipustná žaloba nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon. Z uvedeného vyplývá, že podat žalobu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu lze tehdy, jestliže před jejím podáním jsou v rámci správního řízení vyčerpány řádné opravné prostředky, pokud je zvláštní zákon připouští. Žalobu proti rozhodnutím, respektive proti výrokům rozhodnutí, ve vztahu k nimž je přípustný řádný opravný prostředek, lze podat až poté, kdy je tento řádný opravný prostředek vyčerpán a je o něm příslušným odvolacím správním orgánem rozhodnuto. Žalovaným správním orgánem je pak odvolací správní orgán, nikoliv správní orgán prvostupňový, jako je tomu v daném případě.
18. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. soud odmítne žalobu, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřipustný.
19. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro to, aby přezkoumal celé napadené rozhodnutí. Protože se žalobce domáhal podle petitu žaloby

zrušení celého napadeného rozhodnutí, soud žalobu ve vztahu k výroku, kterým bylo rozhodnuto o uložení povinnosti žalobci vrátit dotaci ve stanovené lhůtě, odmítl.

20. Uvedený závěr neznamená, že je bráněno žalobci v soudním přezkumu prvního výroku, kterým byla uložena povinnost vrátit poskytnuté finanční prostředky, když je ze spisového materiálu patrné, že žalobce proti tomuto prvnímu výroku podal odvolání, dokonce je zřejmé, že posléze bylo o tomto odvolání odvolacím správním orgánem rozhodnuto. Nic tedy nebránilo tomu, aby se žalobce domáhal ochrany svých práv podáním žaloby proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým je v daném případě Ministerstvo zemědělství.

Přezkum výroku o vyloučení odkladného účinku

21. Pokud jde o výrok, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se vylučuje odkladný účinek odvolání, soud se zabýval otázkou přípustnosti žaloby proti výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání. Vycházel z zejména ze závěrů které vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ze dne 7.9.2010, č.j. 7 As 26/2009-58, který v dané situaci dovodil, že výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 85 odst. 2 správního řádu je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Mimo jiné za použití obecného testu pro zkoumání, zda má rozhodnutí předběžnou povahu (který formuloval Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 27.10.2009, č.j. 2 Afs 186/2006-54), dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že výrok o vyloučení odkladného účinku nemá předběžnou povahu a ani se jím neupravuje vedení řízení před správním orgánem, a není proto vyňato ze soudního přezkumu dle § 70 s.ř.s. Zdejší soud zohlednil rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu včetně testu zkoumajícího předběžnou povahu rozhodnutí a dospěl k závěru, že v daném případě je napadený výrok rozhodnutí soudně přezkoumatelným, neboť mění časové účinky rozhodnutí prvního stupně takovým způsobem, který může závažně zasáhnout do práv či povinností dotčené osoby, a to s dlouhodobými či dokonce trvalými důsledky. Odvolací orgán nemá pravomoc se tímto výrokem zabývat, proto je vhodné zajisti soudní přezkum zákonnosti takto závažného rozhodnutí.
22. Je nutno konstatovat, že soud dotazem na žalovaného zjistil, že o odvolání proti výroku o povinnosti žalobce vrátit dotaci, již bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 27.8.2019, č.j. 44619/2019-MZE-14113, tak, že odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.
23. S ohledem na tuto skutečnost a s ohledem na dočasnou povahu napadeného výroku považuje soud za potřebné uvést, že rozhodnutí odvolacího orgánu o odvolání proti „věcnému“ výroku není důvodem odmítnutí návrhu dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Je pravdou, že vydáním rozhodnutí odvolacího orgánu fakticky pozbývá výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání účinky, které má pouze ve spojení se samotným meritorním výrokiem. Nelze ale dojít k závěru, že v okamžiku rozhodnutí o odvolání proti „věcnému“ výroku napadeného rozhodnutí automaticky dochází ke zrušení výroku o vyloučení odkladného účinku. Ve vztahu k účinkům jsou oba výroky provázané a i Nejvyšší správní soud zde dovozuje akcesorický vztah mezi výroky, ale ve vztahu k trvání a zániku se jedná o dva odlišné výroky, které na sobě nejsou existenčně závislé. Předmět a zákonné podmínky pro rozhodnutí o „věcném“ výroku v odvolacím řízení a zákonné podmínky pro rozhodnutí o oprávněnosti výroku o vyloučení odkladného účinku mohou být a ve

většině případů budou odlišné, případné zrušení nebo změna prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem tak nemusí znamenat, že by byly splněny podmínky pro zrušení či potvrzení výroku o odkladném účinku. Odvolací správní orgán v rámci odvolání přezkoumává pouze „věcný“ výrok, otázkou odkladného účinku se nezabývá ani nemůže, jelikož nemá pravomoc výrok o odkladném účinku odvolání přezkoumat, protože odvolání proti takovému výroku není přípustné. Pouze soud může výrok o odkladném účinku přezkoumat a případně napravit jeho nezákonnost. Po rozhodnutí odvolacího orgánu o věcném výroku sice nemá výrok o vyloučení odkladného účinku dále faktické účinky, což ale neznamená, že případné nezákonné rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku nezasáhlo do práv a povinností účastníka řízení. Jak soud uvedl výše, výrok o vyloučení odkladného účinku i po vydání rozhodnutí odvolacím orgánem fakticky stále trvá a zrušením takového nezákonného rozhodnutí může být dotčeným osobám otevřena cesta k náhradě škody (na což upozorňuje také Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 7.9.2010, č.j. 7 As 26/2009-58).

24. Městský soud v Praze proto přezkoumal na základě žaloby výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání napadeného rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.). Soud neshledal důvody, proto, aby se odchýlil od právního názoru, který vyjádřil ve zrušeném rozsudku ze dne 20. 5. 2020 č. j. 11 A 128/2019-34, proto ve vztahu k uvedenému výroku uvádí shodně jako ve zrušeném rozsudku.
25. Podle § 85 odst. 1 spr. ř. nestanoví-li zákon jinak, má včas podané a přípustné odvolání odkladný účinek. V důsledku odkladného účinku odvolání nenastává právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí.
26. Dle § 85 odst. 2 písm. a) spr.ř. může správní orgán odkladný účinek odvolání vyloučit, jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem.
27. Dle § 85 odst. 3 spr.ř vyloučení odkladného účinku odvolání musí být odůvodněno. Výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání je součástí rozhodnutí ve věci; proti tomuto výroku se nelze odvolat.
28. Žalobce namítal, že ochrana finančních zájmů EU může být veřejným zájmem, ale nedosahuje intenzity naléhavého veřejného zájmu, když ke splnění podmínek § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu se vyžaduje naléhavost, která dle žalobce v konkrétním případě není naplněna. Zároveň uvádí, že žalovaný nesplnil řádně svou povinnost odůvodnit vyloučení odkladného účinku. Soud konstatuje, že § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. v sobě zahrnuje kombinaci správního uvážení spolu s neurčitým právním pojmem. Neurčitý právní pojem zde představuje „naléhavý právní zájem“ a správní uvážení je vyjádřené „může vyloučit odkladný právní účinek odvolání“. Neurčitý právní pojem není zákonem nijak vymezen a správní orgán se nemůže omezit na pouhé podřazení určité skutečnosti pod tento neurčitý právní pojem, ale musí objasnit a vymezit jeho význam a následně jej aplikovat na konkrétní skutková zjištění v dotčeném případě. Až poté, co správní orgán podřadí danou skutečnost pod neurčitý právní pojem, může provést správní úvahu o možnosti vyloučení odkladného účinku. Obdobný závěr vysloven také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.8.2011, č.j. 5 As 47/2011-77. Soudní přezkum správního uvážení správního orgánu je velmi limitován, neboť soud může zkoumat pouze to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze tohoto

uvážení, či zda je nezneužil (např. srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48).

29. Žalovaný spatřuje veřejný zájem v ochraně finančních zájmů EU, které vyžadují stanovení platební lhůty pro vrácení neoprávněně poskytnuté platby v délce 60 dnů, lhůta běží od doručení samotného rozhodnutí. Pokud příjemce dotace nevrátí finanční prostředky ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení rozhodnutí, je povinen zaplatit penále ve výši 1%o denně z částky, kterou je příjemce povinen vrátit. Soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevysvětlil neurčitý právní pojem, pouze konstatoval, že veřejný zájem spočívá v ochraně finančních zájmů EU. Žalovaný v rozhodnutí ani jiným způsobem neuvedl, proč právě finanční zájmy EU v této situaci podřadil pod neurčitý právní pojem veřejného zájmu. Zároveň žalovaný nijak nevysvětlil naléhavost tohoto veřejného zájmu, který by odůvodňoval využití § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu.
30. Soud i s odkazem na závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.8.2011, č.j.5 As 47/2011-77 konstatuje, že požadavek naléhavého veřejného zájmu nelze absolutizovat a upustit při jeho zvažování od zohlednění zásady proporcionality. Odůvodňuje-li žalovaný vyloučení odkladného účinku pouze konstatováním, že v prováděcím nařízení Komise je stanovena lhůta 60 dnů, po jejímž uplynutí je příjemce dotace povinen plnit penále, přitom z této skutečnosti dovodil naléhavý veřejný záměr, není dle soudu takového odůvodnění dostatečné. Z povahy věci lze zřejmě dovodit, že je ve veřejném zájmu, aby byly ve stanovené lhůtě vráceny neoprávněně poskytnuté platby, ale prostý veřejný zájem není důvodem pro tak závažný krok, jako je vyloučení odkladného účinku odvolání. Při aplikaci § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu se vyžaduje naléhavost veřejného zájmu, tzn. nějaké přímé ohrožení veřejného zájmu, které by mohlo způsobit škodlivé následky, kterým se předejde právě vyloučením odkladného účinku. S ohledem na skutečnost, že žalovaný v rozhodnutí nijak nevyložil neurčitý právní pojem, opomenul při jeho aplikaci právě prvek naléhavosti, který nijak teoreticky nevysvětlil, ani ho v daném skutkovém stavu nenalezl. Z konstatovaného soudu nevyplývá naléhavost veřejného zájmu, kdy i s ohledem na vznik penále si lze představit situaci, že při vyloučení odkladného účinku vznikne větší újma příjemci dotace, než finančním zájmům EU.
31. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná v části, v níž se žalobce domáhal zrušení výroku o vyloučení odkladného účinku, proto soud uvedený napadený výrok rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst 1 s.ř.s.. Soud nevrátil věc žalovanému k dalšímu řízení s ohledem na skutečnost, že napadený výrok již nemá právní účinky a jeho zrušení je v dané situaci dostačující.

Náklady řízení

32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s..
33. Pokud jde o řízení před Nejvyšším správním soudem je zřejmé, že žalobce měl úspěch ve věci samé, když k jím podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2020 zrušil a věc vrátil Městskému soudu k dalšímu řízení. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představují částku 5 000 Kč za zaplacený soudní poplatek z podané kasační stížnosti a odměnu za zastupování za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti, a to ve výši 3 100 Kč a režijní paušál ve výši 300 Kč, celkem 3.400 Kč.

34. Pokud jde o řízení u Městského soudu v Praze je zřejmé, že žalobce měl pouze poloviční úspěch, když v části byla jeho žaloba odmítnuta, v části bylo žalobě vyhověno, proto žalobci přísluší poměrná část. Za řízení u Městského soudu v Praze náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a odměně za zastupování. Zástupce žalobce učinil dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby - § 7, § 9, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), po 3 100 Kč a 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), tedy 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce měl poloviční úspěch, přichází v úvahu odměna v poloviční výši, tedy odměna za právní zastoupení ve výši 3 400 Kč.
35. Odměna za zastupování žalobce za celé řízení u obou soudů představuje částku 6.800 Kč. Tato částka byla zvýšena o daň z přidané hodnoty 21 %. Daň z přidané hodnoty představuje částku 1.428,- Kč, celkem odměna za zastoupení představuje částku 8.228,- Kč.
36. K odměně za zastupování je nutno připočítat částku 8.000 Kč za zaplacené soudní poplatky za žalobu a za kasační stížnost. Celkem náklady činí částku 16.228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není podle § 104 odst. 3 s. ř. s. kasační stížnost přípustná, to neplatí, je-li namítáno, že soud nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku. V takovém případě lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2021

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

